

PRESENTACIÓ DE *LES LLIMES DE LA VOSGIANA* DE PERE BESSÓ  
ARANA, 9 DE FEBRER DE 1988 (PREFACI DE L'EDITOR)

Vicent Berenguer

Quan s'ha editat un llibre, cregau-vos-ho, un descansa i, inclús, es troba feliç, tant o més que l'autor, per contradictori que sembla.

Pere Bessó, un individualista irreductible i, alhora, un solidari total, va cometre la malifeta d'escriure un pilot d'epigrames. L'editor, per a bé i per a mal i, sobretot, per a vosaltres, hipotètics lectors, els ha editats. No sense ignorar que vivim en un país més bé aspre, agre i atrabiliari —que ve de bilis— i, per tant, publicar aquestes «limes» creades per la mà, i el cap, de Pere Bessó m'ha resultat un acte perfectament congruent amb les expectatives que va creant la seua obra. Davant del desgavell a què ens aboca la política, tan sols la mística —de la qual participa la Poesia— pot recrear alguna parcel·la de llibertat i d'un cert ordre herètic, obscur però també exultant.

Afegir des d'aquesta darrera trinxera social i cultural que és la Poesia un poc de vinagre de vi entre cançó i sospir, potser «arme l'esperit i forme el cor dels joves», tal com escriu l'honest i menesterós autor d'aquesta sessió, no exempta de petulància, fraternitat i simulacre —no ho amagaré.

I des d'aquest amplit epigramàtic, que és una de les follies preferides de PB, s'ha volgut retratar el cor humà, massa sovint destarifat o ingenu, tendre i poca-solta. M'ha alegrat vore, com a lector, que tots aquests individus esdevinguts litografia per l'encanteri de la llimera en qüestió són alhora un sol i divers senyor Bessó, tan conspicu o assenyat com el referent reclamava. La reciprocitat del verí és el perill que comporta sempre l'escriptura; creure que un n'està absent —com estic segur que sap PB— és una completa fal·làcia.

Al llibre he trobat genis, pidolaires, insensats, comparsistes, fatxendes,

homes a cavall, peons de peu. A ciutat, contínuament ens pintem els uns als altres de tots els colors; això, si es vol, és un consol, o una angúnia que Bessó intenta renovar ara.

Aquestes llimes les hem collides en un bon punt d'acidesa com podrà comprovar el lector. Els poetes —i m'ho aplique, ai!— quan pretenguen incendiar una ciutat, hauran de tirar bona de cosa de llenya al foc; si parlen d'amor, ni que siga amb fingiment, hauran de posar la carn a l'olla, com-moure i torbar-nos. Això, segurament és una de les claus que anima un editor a editar. Que la gent i els estudiants de COU compren llibres ja és un assumpte que se m'escapa de les mans. Tot plegat, pensar si vindre o no vindre a Arana, conspirar o militar, aficionar-se a les gavardines o donar-se de baixa de la falla, no fer un brot, però menys encara fugir de València, doncs bé, tot açò que s'ha mantingut imprescindible secularment en èpoques d'eufòria i de desfici, forma part de l'obscur imperatiu que es genera al si d'una cultura: continuar. En això estem ara, curt i ras.

Gràcies per haver vingut i molt bona nit.